

နေစိုးသော် ရွှေနေမလေး မေ့စရာ

နှင့်
သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

အမိန့်
စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ

ရွှေမင်းလေးမေခံ့ရှား
မွေးရက်က

ရှေ့နေမလေး မေစံရှားနှင့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

(၁)

သည် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရေစက်မကုန်နိုင်သေး။

မူလက သည် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးကို ရောက်လာသည် မှာ ရှား၏ သူငယ်ချင်း ဝေမာလွင်တို့ ၏ အမွေကိစ္စ ဖြစ်၏။ ဒါက လာရင်းကိစ္စ။

ဝေမာလွင်ကိစ္စပြီး၍ ပြန်မည်ဟု စီစဉ်ကြဆဲတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝေမာလွင်၏ ညီမဝမ်းကွဲ မြသက် ပျောက်ဆုံးသောကိစ္စပေါ်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ မပြန်ဖြစ်။ မြသက်ကိစ္စကိုလိုက်ရင်း ရှားအတွက် အမှုတစ်ခုမှ တံမှတ်ရရဖြစ်သွားသည်

(ထိုအကြောင်းကို ဖြစ်ရပ်မှန်စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် " ရှေ့နေမလေး မေစံရှားနှင့် ရမ္မက်၏ သားကောင်များ " အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်သည် ။) မြသက်ကိစ္စပြီး၍ ပြန်မည်ဟု ကြံပြန်စဉ်တွင် မှ နောက်ထပ်ပြဿနာအရှုပ်အထွေးတစ်ခု ရှားထံသို့ ရောက်လာပြန်လေသည် ။

"ရှားရေ . . . နင့်ကိုတော့ ပြောရမှာ တောင် အားနာနေရပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပါဦးဟာ"

ဝေမာလွင် ပျိုးလာသော နိဒါန်း။

"ဘာလဲ ဝေမာရဲ့ ။ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

ရှားက ခရီးဆောင်အိတ်တွင် ပစ္စည်းများ သိမ်းရင်းက ပြန်မေး၏။

"စောစောကပဲ ငါ့သူငယ်ချင်းနန်းကြာမုံက နင့်ကို အကူအညီတောင်းပေးဖို့ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြောတယ်။ နန်းကြာမုံဆိုတာက ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီမှာ တော့ ငါနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတယ်ဟာ။ ငါက နင်တို့ ပြန်မယ့်အကြောင်းပြောလို့ တားပေးပါဦး။ သူလာတွေ့ချင်လို့ ပါလို့ ပြောတယ်ဟ"

ကျွန်တော်ကရှားကိုမောလျစွာလှမ်းကြည့်မိသလိုဒေါ်လေးကြင်ကြင်ကလည်း လှမ်းကြည့်၏။ ကျွန်တော်တို့ အကြည့်များက အဓိပ္ပါယ်တူညီနေပါလိမ့်မည်။ သည် မြို့ကိုရောက်သည် မှာ ကြာပြီ။ နောက်ကြောင်းအလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးသည် ။ အပြန်ကားလက်မှတ်တွေပင် စီစဉ်ပြီးပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စီစဉ်ပြီးသည့်အတိုင်း ပြန်ကြဖို့ ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ရှားက . . .

"နင့်သူငယ်ချင်းက ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ဟု စိတ်ဝင်တစား မေးလေသည် ။ ရှားကိုကြည့်ရသည် မှာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကူညီဦးမည့်အမူအရာ။ ရှား စိတ်နှလုံးသားကို နားလည်နေသူပီပီ ကျွန်တော်သက်ပြင်းချရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိ။

"သူနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီး မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် သူ့ချစ်သူ ရဲသီဟ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စပဲ ရှားရဲ့ "

ဝေမာလွင့် အဖြေ။

ရှား မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွား၏။

"ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘာကြောင့်အသတ်ခံရတာလဲ၊ တရားခံ မမိသေးဘူးလား"

ရှား မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ ။

"ငါလည်း နင့်ကို အတိအကျတော့ ပြန်မပြောတတ်ဘူး။ အသတ်ခံရတာက သူတို့ ရဲ့ ထင်ရှူးမြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ ပဲဟ။ အသတ်ခံရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ရဲတွေကတော့ အပြတ်လိုက်နေတာပဲ။ တရားခံတော့ မမိသေးဘူးတဲ့ "

"ရှား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ကျွန်တော်က ဝင်မေးသည်။ ။

"သမီးအလုပ်တွေ ရန်ကုန်မှာ ရှိသေးတယ်နော်"

ဒေါ်လေးကြင်ကြင်ကလည်း ဝင်၍ သတိပေးသည်။ ။

ရှားက နားလည်စွာဖြင့် ပြန်ပြီးပြသည်။ ။

"နန်းကြာမုံနဲ့ တွေ့ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။ သူ့အဖို့ ရှား လိုအပ်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ရက် နှစ်ရက် ထပ်ပြီး နေသင့်နေရမှာ ပဲ။ ကူညီတာ ကုသိုလ်ရပါတယ် ကိုကိုနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်"

*

(၂)

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ ရက်အနည်းငယ်နေဖြစ်ကာ နန်းကြာမုံ၏ ချစ်သူရဲသီဟအသတ်ခံရမှုအတွက် ရှားက လိုက်လံဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ရပြန်၏။

"နန်းကြာမုံကိုကူညီပါ မမရှားရယ်။ မမရှားအကြောင်းကြားဖူးနေတာကြာပါပြီ။ မနေ့ကမှ မဝေမာလွင်နဲ့ တွေ့ပြီး မမရှား ဒီရောက်နေကြောင်းသိရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုကိုမမရှားကို တိုင်ပင်

သင့်မသင့် စဉ်းစားရင်း ဒီမနက်မှ မဝေမာလွင်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်တာ။
မမရှားတို့ ကို ဒုက္ခပေးရသလိုဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်
နော်"

ရိုးသားဖြူစင်၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် ရှမ်းမလေးနန်းကြာမုံ၏
စကားက ခွန်အားကြီးလှသည် ဟု ဆိုရမလား မပြောတတ်ပါ။ ရှားဆီမှ
ငြင်းပယ်လေသံ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မျှပင် ထွက်မလာခဲ့။

"မမရှား တတ်နိုင်ရင်တော့ ကူညီဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု
အမှုက ရဲကဖော်ထုတ်နိုင်တော့မယ်မဟုတ်လား။ မမရှား လိုသေးလို့
လား။"

"လိုတယ် မမရှား။ ရဲက ခုထိ တိကျခိုင်မာတဲ့ သဲလွန်စမရသေးဘူး။
ကိုရဲသီဟနဲ့ မကြာခင်က ရန်ဖြစ်ပြီး နန်းကြာမုံကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်
နေတဲ့ ကိုစိုင်းထွန်းအိမ်ကို ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးနေတယ်လို့ တော့ ကြားတ
ယ်"

"ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး"

"အခု အဖြစ်အပျက်ကို မပြောခင် အလျင်ကအဖြစ်တွေကိုပါ
ထည့်ပြောဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်မမရှား။ နန်းကြာမုံတို့ ဒီထင်းရှူးမြိုင်စံအိ
မ်ကြီးက ကျိန်စာများ သင့်နေသလား မသိဘူး"

"ဘယ်လို..."

ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည် ။

"ထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီးမှာ ဖေဖေဦးစပ်ဟု ဖလည်း ခုလိုပဲဆုံးသွား
ဖူးတယ်။ နောက်ဖေဖေညီ နန်းကြာမုံရဲ့ ဦးလေးပေါ့။ ဦးစပ်မိုင်ခလည်း
ဆုံးသွားဖူးတယ်။ အခုတစ်ခါ ကိုရဲသီဟပါ ဆုံးတော့

သုံးယောက်ရှိသွားပြီ"

ကြေကွဲဟန်နှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော နန်းကြာမုံ၏ စကား။

"ဘာကြောင့် ကျိန်စာသင့်တယ်လို့ နန်းကြာမုံက ယူဆရတာလဲ"

ရှားက စူးစမ်းသည် ။

"ဖေဖေဆုံးတာက နန်းကြာမုံရှစ်နှစ်သမီးကဆိုတော့ အခုဆို ၁၅ နှစ်ရှိပြီ။ ဖေဖေဆုံးပြီးခြောက်နှစ်အကြာ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်က ဦးလေးဆုံးတယ်။ အခု ကိုရဲသီဟဆုံးတယ်။ ဖေဖေတုန်းက တရားခံမမိခဲ့သလို ဦးလေးတုန်းကလည်း တရားခံမပေါ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အခု ကိုရဲသီဟကိစ္စမှာ လည်း တရားခံပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ နန်းကြာမုံထင်နေတယ်"

"ဥပဒေဆိုတာ လှည့်စားလို့ မရပါဘူး နန်းကြာမုံ။ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူး။ ပေါ်မှာ ပါ။ ရဲအုပ်ကြီးကိုဝင်းမောင်ကလည်း လူတော်ပဲဟာ"

"နန်းကြာမုံတော့ မထင်ဘူး။ အရင်က ကိစ္စနှစ်ခုမှာ လည်း ရဲတွေက အစွမ်းကုန်လိုက်ခဲ့ကြတာပဲ။ မပေါ်ခဲ့ဘူး။ နန်းကြာမုံထင်တာက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင်ကများ "

ရှားက ခေါင်းယမ်းသဖြင့် နန်းကြာမုံ စကားရပ်သွားသည် ။

"သိပ်အစွဲအလမ်းမကြီးပါနဲ့ နန်းကြာမုံ။ မေးခွန်းရှိရင် အဖြေရှိမှာ ပါ ။ ပဟေဠိရှိရင် အဖြေရှိမှာ ပါ။ နေပါဦး... မမရှားတို့ နားလည်အောင် နန်းကြာမုံက တစ်ခုချင်းရှင်းပြပါလား။ နန်းကြာမုံရဲ့ ဖခင်ကြီးဆုံးပါးပုံ၊ ဒီထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီး စတင်ခဲ့ပုံတွေက စပြီးတော့ပေါ့"

ဝေမာလွင်ကလည်း ဝင်ပြီး ...

"ဟုတ်တယ်...ညီမလေး။ ညီမလေးပြောတာတွေက ဇာတ်လမ်းကို အလယ်ကဖောက်ပြောသလိုဖြစ်နေတယ်။ မေစံရှားနားလည်အောင် ညီမလေးသိမိသမျှ ပြောပြလေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုရဲသီဟတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ အရင်ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လားလို့ "

ဟု ဝင်ထောက်သည် ။

နန်းကြာမုံ ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ဒီထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီးကို ဖေဖေက သူ့စိတ်ကူးတွေနဲ့ စပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တာပါ။ အရင်က နန်းကြာမုံတို့ နေတာ တခြားမှာ ပါ။ လားရှိုးမှာ ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက နန်းကြာမုံတို့ က ငယ်ငယ်လေးပါ။ ဖေဖေက တိုင်းပြည်တာဝန်နဲ့ တခြားနိုင်ငံတစ်ခုမှာ နှစ်အတော်ကြာသွားနေခဲ့တယ်။ မေမေက ကိုယ့်ပြည်ကိုမခွဲနိုင်ဘူးဆိုပြီး နန်းကြာမုံတို့ နဲ့ ဒီမှာ ပဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာ။ ဖေဖေနောက် လိုက်မသွားဘူး။ ဖေဖေအနားယူချိန်မှ ဒီကိုပြန်လာပြီး ဒီမှာ ခြံကြီးတစ်ခြံဝယ်၊ ဖေဖေက သူ့စိတ်တိုင်းကျပုံစံကို အင်ဂျင်နီယာတွေအပ်ပြီး ဆောက်စေခဲ့တာ။ ဟိုရောက်ရင် မမရှားတို့တွေ့မှာ ပါ။ ခြံကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးက သိပ်လှတာပဲ"

နန်းကြာမုံ၏ အိမ်နှင့် မိသားစုရာဇဝင် အစပိုင်းရှင်းလင်းချက်။

ဝေမာလွင်က . . .

"ဟုတ်တယ် ရှား။ ဒီမြို့မှာ အလှဆုံးလို့ နာမည်ကြီးတဲ့ စံအိမ်ကြီးတစ်ခုပဲ"

ဟု ဖြည့်စွက်ထောက်ခံသည် ။

ရှားနှင့် ကျွန်တော်က ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည် မို့ နန်းကြာမုံက

သူမ၏ စကားကိုဆက်သည် ။

"နန်းကြာမုံ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းနေကြပြီးတော့ နှစ်နှစ်အကြာ နွေရာသီမှာ ဖေဖေဆုံးပါတယ်။ ဖေဖေရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပဲ။ ညဦးပိုင်းက ဖေဖေပြတင်းကိုဖွင့်အိပ်တာ ထင်ပါရဲ့ ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဖေဖေဆုံး နေတာ တွေ့ရတယ်"

"စောစောက နန်းကြာမုံရဲ့ စကားထဲမှာ တရားခံမပေါ်ဘူး ပါခဲ့တာ ဆိုတော့ နန်းကြာမုံရဲ့ ဖခင်ဟာ သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတာ ပေါ့ ဟုတ်လား"

ရှား ဝင်ထောက်သည် ။

"မှန်ပါတယ် မမရှား၊ ဖေဖေဟာအိပ်ရာပေါ်ကနေ အောက်ကိုပြုတ် ကျပြီး သေနေတာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပါ"

"ဘယ်လိုဒဏ်ရာလဲ။ ဓားဒဏ်ရာလား၊ သေနတ်ဒဏ်ရာလား"

"အဲဒါတော့ နန်းကြာမုံ ခွဲမပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက နန်းကြာမုံ က ရှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတာ။ နန်းကြာမုံမှတ်မိသလောက် ပြောရရင်တော့ မျက်နှာတွေ၊ လည်ပင်းတွေ၊ ကိုယ်လုံးတွေမှာ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်နေတာတွေ လို့ ထင်တယ်။ ရဲတွေကလည်း ဓားဒဏ်ရာလို့ မပြောကြဘူး"

"ရဲတွေက စုံစမ်းမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . စုံစမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ရော မြေပြင်မှာ ပါ သဲလွန်စ ဘာမျှမရခဲ့ကြဘူး။ စုံစမ်းရင်း စုံစမ်းရင်းနဲ့ ပဲ အချိန်တွေကြာသွားတယ်။ တရားခံမမိခဲ့ဘူး။"

"မမရှားတစ်ခုမေးပါရစေ။ နန်းကြာမုံရဲ့ ဖခင်ဟာ အပေါ်ထပ်မှာ လား၊ အောက်ထပ်မှာ လား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ။ အိမ်အနေအထားတောင် နန်းကြာမုံမပြောဖြစ်သေးဘူး။ နန်းကြာမုံတို့ အိမ်ကနှစ်ထပ်ပါ။ ခေတ်မီတိုက်အိမ်ကြီးပဲ ဆိုပါတော့။ တီပုံသဏ္ဌာန်ရှိပါတယ်။ အမှန်တော့ နန်းကြာမုံတို့ ဆီမှာ ဆောက်လေ့ရှိတဲ့ တိုက်အိမ်မျိုးတွေကို ဘယ်နဲ့ ညာတောင်ပံထုတ်ထားတဲ့ သဘောပါပဲ။ အိမ်ရောက်ရင် မမရှား သေသေချာချာ သဘောပေါက်မှာ ပါ။ နန်းကြာမုံက သိပ်မရှင်းပြတတ်လို့ ပါ။ အဲဒီလိုဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ရဲ့ အိမ်မမှာ ဧည့်ခန်းတို့ ၊ ထမင်းစားခန်းတို့ စတာတွေရှိပြီး ဘယ်ဘက်တောင်ပံမှာ နန်းကြာမုံတို့ ရဲ့ အိပ်ခန်းတွေရှိပါတယ်။ နန်းကြာမုံနဲ့ မောင်လေးက အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ခန်းစီပေါ့။ အောက်ထပ်မှာ အလုပ်သမားတွေနေကြပါတယ်။ ညာဘက်တောင်ပံမှာ တော့ ဖေဖေက အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းမှာ အိပ်ပြီး အောက်ထပ်မှာ စာကြည့်ခန်းရှိပါတယ်။ ဖေဖေက သူ့အိပ်ခန်းမှာ ဆုံးတာပါ။ အပေါ်ထပ် ညာတောင်ပံပေါ့။"

"နန်းကြာမုံမေမေက ဘယ်မှာ အိပ်လဲ"

နန်းကြာမုံမျက်နှာ ပိုညှိုးသွားသည် ။

"မေမေကထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်မှာ တောင်မနေလိုက်ရပါဘူး။ မေမေနိုင်ငံခြားကပြန် လာပြီး ထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ဆောက်နေဆဲမှာ ပဲ ကွယ်လွန်သွားတာပါ"

"အို ...ဆောရီး နန်းကြာမုံ။ မမရှားမေးခွန်းတွေက နန်းကြာမုံရဲ့ အနာတွေကို ဆွပေးသလိုဖြစ်နေပြီ"

ရှားက အားနာစွာတောင်းပန်သည် ။

"ရပါတယ် မမရှား။ ဒါတွေ မမရှားသိမှ အဖြေရှာလို့ ရမှာ လေ။ နန်းကြာမုံနားလည်ပါတယ်"

"နန်းကြာမုံရဲ့ ဖေဖေဆိုးတုန်းက တရားခံမမိဘူး။ နောက်ဆုံးတာက နန်းကြာမုံရဲ့ ဦးလေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့...ဦးလေးက နန်းကြာမုံတို့ နဲ့ အတူနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလည်လာတာပါ။ သူက လူပျိုကြီးပါ။ သူ့ကို ဖေဖေအခန်းမှာ ပဲ ပေးအိပ်မိတာ။ အဲဒီအိပ်တဲ့ ညမှာ ပဲ ဦးလေးဆိုးရပါတယ်"

ရှားမျက်နှာ လေးနက်လာ၏။ မျက်လုံးတွေ စူးရှလာ၏။ ရှားဦးနှောက်တွေ အလုပ်လုပ်နေရပြီ။

"ပြောပါဦး ဆုံးပုံဆုံးနည်း . . . "

"ဖေဖေတုန်းကအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်းပါပဲမမရှား။ မနက်ကျမှ နန်းကြာမုံတို့ သိရတာပါ။ ပြတင်းပေါက်က ပွင့်နေတယ်။ ဖေဖေလိုပဲ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပါ။ ဦးလေးဆိုးတော့ နန်းကြာမုံက ဆယ့်လေးနှစ်သမီးပေါ့ ။ ဦးလေးရဲ့ ပုံကိုကြည့်ပြီး နန်းကြာမုံဖျားခဲ့ရသေးတယ်။ ပွန်းပဲဒဏ်ရာတွေက မနည်းမနောပဲ"

"ဒီလောက်ဒဏ်ရာတွေများ ပုံထောက်ရင် သူအော်မှာ သေချာတယ်။ သူ့အော်သံမကြားရဘူး"

ရှား၏ မေးခွန်း။

"ဖေဖေတုန်းကရော ဦးလေးတုန်းကပါ ဘယ်သူမျှအော်သံမကြားခဲ့ကြဘူး။ အော်တာတော့ အော်မှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် နန်းကြာမုံတို့ ဘက် အိပ်ခန်းရဲ့ တံခါးမကြီးက ပိတ်ထားတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ အလယ်မှာ အိမ်မကြီးရှိနေပြီး နန်းကြာမုံတို့ က ဘယ်ဘက်တောင်ပံမှာ ဆိုတော့ ကြားရဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့"

"အင်း . . . ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ"

"ဦးလေး အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ လည်း ဘာသဲလွန်စမျှ မကျန်ဘူး။ ရဲတွေစုံစမ်းတာ လိုက်တာပါပဲ။ တရားခံမပေါ်ဘူး။ ဒီတော့ အများက တော့ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင်ကြောင့်ပဲလို့ ပြောလာကြတယ်"

"အခု ရဲသီဟဆုံးတာကရော အဲဒီအခန်းပဲလား"

ရှား ထပ်မေးသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး ။ ဖေဖေတို့ အိပ်ခန်းအောက် စာကြည့်ခန်းမှာ ပါ။ ကိုရဲသီဟနဲ့ နန်းကြာမုံတို့ လာမယ့် သီတင်းကျွတ်မှာ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ အခုတော့ မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်ဘဲ အမင်္ဂလာဖြစ်ခဲ့ရတယ် မမရှားရယ်"

ပြောရင်း ငိုသံပါလာကာ နန်းကြာမုံက ရှိုက်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ က စာနာစွာဖြင့် နန်းကြာမုံကိုကြည့်နေမိပြီး နန်းကြာမုံဆက်လာမည့်စကားကို မျှော်စောင့်နေကြသည်။ ။

တစ်ခဏကြာသွားပြီးမှ မျက်ရည်စကိုသုတ်ရင်း . . .

"ကိုရဲသီဟကို သူ့မိဘတွေနဲ့ အတူတူ အလယ်က အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အိပ်ဖို့ နေရာချထားပေးတာပါ။ ညဘက် နန်းကြာမုံတို့ နဲ့ စကားပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ကြတော့ ကိုရဲသီဟက မအိပ်ချင်သေးဘူး။ စာဖတ်ဦးမယ်ဆိုပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ နန်းကြာမုံတို့လည်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းကိုယ်ဝင်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ စာဖတ်ပြီးရင် ကိုရဲသီဟ အိပ်ရာဝင်မှာ ပဲဆိုပြီး မှတ်ထင်ထားကြတာပေါ့။ ခုမနက်ကျမှ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ပဲ ကိုရဲသီဟဆုံးနေတာ တွေ့ရတော့တာပါပဲ"

နန်းကြာမုံရဲ့ ဖခင်နဲ့ ဦးလေးပုံစံမျိုးနဲ့ ပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ် မမရှား။ ဖေဖေတို့ ဦးလေးတို့ တုန်းကလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပါပဲ။ နန်းကြာမုံ အကဲခတ်ရသလောက် မျက်နှာဖြူရော်နေတာ သွေးမရှိသလိုပဲ မမရှား။ တချို့က ဒဏ်ရာတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတော့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က သွေးစုပ်ပြီးသတ်တာလို့ တောင်ထင်ကြေးပေးကြတယ်"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ် အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာ ပါ။ ခု တစ်ခါလည်း ဘာသဲလွန်စမျှ မရဘူးလား"

"မရဘူးလို့ ရဲတွေပြောသံကြားရတယ်"

"ဆန်းတော့ အတော်ဆန်းတာပဲ ရှားရေ"

ဝေမာလွင်က ဝင်၍ ပြောသည် ။ သူမ၏ မှတ်ချက်အတိုင်းပင် ကျွန်တော့်စိတ်၌ လည်း ထူးဆန်းသည် ဟု ထင်နေမိ၏။

လူသတ်တရားခံ မည်သူနည်း။

မည်သို့ ခြေရာပျောက်ဝင် လာပြီး လုပ်ကြံသနည်း။

"နန်းကြာမုံတို့ အခုလိုကြုံတဲ့ အခါ အဲ . . . သုံးကြိမ်စလုံးမှာ ပေါ့။ ပစ္စည်းတွေပျောက်တာရှိသလား"

ရှားက တွေးတွေးဆဆ မေးသည် ။

"မရှိဘူး မမရှား။ ဘာမျှ မပျောက်ဆုံးဘူး"

"နန်းကြာမုံတို့ နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ၊ ဒါမှ မဟုတ်နန်းကြာမုံတို့ ကို မလိုလားတဲ့ သူ စတဲ့ မသင်္ကာစရာလူတွေရော ရှိလား"

"အဲဒါလည်း မရှိဘူးပြောရမှာ ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိတယ်။ ငယ်ငယ်က မေမေ့ကို ဖေဖေနဲ့ ပြိုင်ပြီးပိုးခဲ့တဲ့ ဦးစိုင်းခမ်းလုံဆိုတာ

တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ဟိုးငယ်ငယ်ကပါ။ အသက်တွေကြီး လာတော့ ဖေဖေနဲ့ ဦးစိုင်းခမ်းလုံလည်း ပြန်ပြီး သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ် သွားတာပါပဲ။ ဖေဖေ ဒီထင်းရှူးမြိုင်အိမ်ကြီးဆောက်တော့ ဦးစိုင်းခမ်း လုံတောင် ဝိုင်းပြီး ကူညီပါသေးတယ်။ သူ့ခြံထဲက ပန်းပင်တွေပေးခဲ့တာ မနည်းပါဘူး။"

"အခု ဦးစိုင်းခမ်းလုံရှိသေးလား။"

"မရှိတော့ဘူး မမရှား။ ဖေဖေဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်လောက်မှာ ပဲ ကားမှောက်ပြီးဆုံးသွားတယ်။"

"ကဲ . . . ဒီလိုလုပ်ရအောင်။ ကိုရဲသီဟဆုံးတာက နှစ်ရက်ရှိပြီဆို တော့ အလောင်းက ဆေးရုံရောက်နေမှာ ပဲ။ ရင်ခွဲစစ်ဆေးတာတွေ ဘာ တွေလုပ်ပြီးလောက်ပြီ။ ရဲကလည်း လိုက်နေပြီဆိုတော့ အဲဒီအချက်အ လက်တွေသိရအောင် မမရှားတို့ က ရဲစခန်းကိုအရင်သွားမယ်။ ပြီးမှ န န်းကြာမုံတို့ ထင်းရှူးမြိုင်ကို လာခဲ့မယ်။ နန်းကြာမုံက အိမ်ပြန်နှင့်ပါ။"

ရှားက အစီအစဉ်ဆွဲသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . နန်းကြာမုံ အိမ်ကပဲ စောင့်ပါ့မယ်။"

"ဝေမာလွင်က ငါတို့ ကို လိုက်ပို့နော်။"

"အေးပါဟ။"

*

(၃)

ဝေမာလွင်၏ ညီမ မြသက်၏ ကိစ္စမှာ တုန်းက ရှားနှင့်ပိုမိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရခဲ့သော ရဲအုပ်ဝင်းမောင်က ကျွန်တော်တို့ စခန်းတွင်းဝင်လိုက်

သည် နှင့် ပြီးချို့စွာနှုတ်ဆက်၍ နေရာပေးလေသည်။ ။

"ထိုင်ကြဗျာ။ ဒေါ်မေစံရှားတို့ ပြန်သွားပြီတောင် ထင်နေတာ။ မပြန်ဖြစ်ကြသေးဘူးပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့...ရဲအုပ်ကြီးရေ၊ ပြန်မယ်စီစဉ်ပြီးမှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရဲ့ ကိစ္စလေး လာပြီးအကူအညီတောင်းတာနဲ့ နည်းနည်းထပ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ"

"ကဲပြော . . . ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ"

ရှားက ကျွန်တော်နှင့် ဝေမာလွင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ . . .

"ထင်းရှူးမြိုင်က ကိုရဲသီဟကိစ္စလေး သိချင်လို့ ပါ"

နီဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။ ။

"နန်းကြာမုံတို့ အမှုဖွင့်ထားတဲ့ ကိစ္စထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ရဲအုပ်ဝင်းမောင်က ဖိုင်တစ်ခုကိုဖွင့်ရင်း . . .

"စောစောကပဲ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးဆီက ဆေးစာရတယ်။ ဆေးစာ အလိုအရ ပြောရရင်တော့ ဓားတို့ ၊ သေနတ်တို့ နဲ့ လုပ်ကြံတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ လည်ပင်းညှစ်သတ်တာနဲ့ ဆင်တူပေမဲ့ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိပြီး အသက်ရှူပိတ်အောင်လုပ်ပြီး သတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သေသူကိုသီဟရဲ့ ကိုယ်မှာ သွေးတွေတော့ အတော်ဆုတ်ယုတ်တဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ ပွန်းရာပဲ့ရာတွေက လက်နက်ကြောင့်မဟုတ်တာလည်း တွေ့ရတယ်။ အမှုကတော့ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ ဒေါ်မေစံရှားရေ။ ဒါကြောင့် အပြင်မှာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်သတ်တာတို့ ၊

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင်က သတ်ဖြတ်တာတို့ အထင်နဲ့
လျှောက်ပြောစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။"

"ကိုဝင်းမောင်တို့ ဓာတ်ပုံတွေဘာတွေ ရိုက်ထားတာရှိမှာ ပေါ့။"

"ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ပါ ကြည့်ပါ။"

ရဲအုပ်ဝင်းမောင်ထုတ်ပေးသော ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်း၍
တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

သေဆုံးသူ ကိုရဲသီဟ၏ ကိုယ်၊ လည်ပင်း၊ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်း
များ တွင် ပွန်းပဲ့ရာ၊ ခြစ်ရာများ ရှိနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ အခြားဒဏ်ရာ
မရှိ။ တစ်ပုံတွင် မျက်လုံးပွင့်လျက်တွေ့ရသည်။ ။

"ကိုဝင်းမောင်တို့ စစ်ဆေးတော့ ဒီလိုပဲ မျက်လုံးပွင့်နေတာလား။"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်မေစံရှား။"

"ကြည့်ရတာ ကြောက်လန့်တဲ့ လက္ခဏာပေါ်နေတယ်။ တစ်ခုခုကို
တွေ့ပြီး လန့်တာမျိုးပဲ။"

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်။"

ဘာသဲလွန်စရာသေးလဲ။"

ဘာမျှမရဘူးဗျာ။ ပစ္စည်းပစ္စယသက်သေခံလည်း မရ၊ လက်ရာခြေရာ
လည်း မကျန်၊ လက်ဗွေရာလည်း ရှာမတွေ့။ အတော်စဉ်းစားရကျပ်တဲ့
အမှုပဲ။"

"ကိုဝင်းမောင်တို့ က နန်းကြာမုံကိုကြိုက်ပြီး ကိုရဲသီဟနဲ့ ပြဿနာ
တက်ဖူးတဲ့ ကိုစိုင်းထွန်းအိမ်ကို ခေါ်စစ်ဆေးတယ်ဆို။ သူ့ဆီ
ဘာမျှထူးခြားတာ မရဘူးလား။"

"မရဘူး ဒေါ်မေစံရှား။ ကိုစိုင်းထွန်းအိမ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တာလည်း အမှန်ပဲ။ အခင်းဖြစ်တဲ့ ညက ကိုစိုင်းထွန်းအိမ်က ဒီမှာ မရှိဘူး။ မန္တလေးမှာ ။ အဲဒါကို သူက အလီဘိုင်ပြနိုင်တယ်"

"အလျင်က ထင်းရှူးမြိုင်မှာ လူနှစ်ယောက်သေဆုံးဖူးတယ်ဆိုတာ ကိုရော ကိုဝင်းမောင် ကြားဖူးလား"

"ကြားဖူးတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော်ဒီကိုမရောက်ခင် ဖြစ်တာဗျ။ အမှုပိုင်တွဲဟောင်းတွေ ပြန်လေ့လာတော့ တရားခံမိဘဲ အမှုပိတ်ရတဲ့ သဘောရှိတယ်။ အဲ . . . သူတို့ သေဆုံးရတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်က အခု ကိုရဲသီဟ အသတ်ခံရပုံနဲ့ တူနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ထူးခြားချက်ပဲ"

"တခြားအမှုကို အထောက်အကူပြုမယ့် အချက်တွေ ဘာတွေသေးလဲ"

"ခုထိတော့ ဘာမျှမတွေ့ဘူး။ ကိုယ်ပျောက်လူသတ်သမားလို့ လည်း အမည်ပေးရကိန်းရှိနေတယ်"

"ကဲ...ကျွန်မတို့ ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ နန်းကြာမုံကခေါ်ထားလို့ သူတို့ ထင်းရှူးမြိုင်ကို သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ။ ဒေါ်မေစံရှားတစ်ခုခုတွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆီကို အကြောင်းကြားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရဲစခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

ရဲစခန်းမှ နေ၍ ထင်းရှူးမြိုင်ကို လာရာလမ်းတွင် ဝေမာလွင်က ကားမောင်းလာရင်း . . .

"အမှုကတော့ နန်းကြာမုံပြောသလို တရားခံမိဖြစ်ဦးမယ်ထင်တယ်။ တရားခံမိရင်တော့ နောက်ထပ် ထင်းရှူးမြိုင်မှာ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်မှာ စိုးရတယ်"

မှတ်ချက်ပေးသည်။

ရှားက . . .

"တရားခံလွတ်နေရင်တော့ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးမှာ အမှန်ပဲ။ ကြည့်ရတာ ထင်းရှူးမြိုင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ပြီ ထင်တယ်"

ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် ရှားကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိ၏။ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရှားပြောသနည်း။

သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ကျိန်စာ စသည် များကို မည်သည့်အခါကမျှ အရေးအရာလုပ်မပြောခဲ့ဘူးသော၊ လက်တွေ့ကျကျမှ ယုံတတ် လက်ခံတတ်သော ရှားသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အယူအဆ နောက်ပြန်ဆွဲသွားလေပြီလား။

အတွေးတစ်ခုခုမရှိဘဲ ရှား ပြောမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိပြန်သဖြင့် . .

.

"ရှား . . . ဘာတွေးမိလို့လဲ"

ဟု ကျွန်တော်က စူးစမ်းလိုက်သည်။

ရှားက သက်ပြင်းချရင်း ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

"အဖြေမပေါ်သေးပါဘူး ကိုကိုရယ်။ တစ်ခုပဲ သေချာပြောနိုင်တာက အမှုသုံးမှုမှာ တရားခံက တစ်ယောက်တည်းဆိုတာရယ်၊ ခြေရာဖျောက်

နိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်ဆိုတာရယ်ပါပဲ"

*

(၄)

ကျွန်တော်တို့ ၏ ကားကလေး ထင်းရှူးမြိုင်၏ အဝင်တံခါးကို ဦးတိုက်လိုက်ချိန်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိမည့် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း လူကြီးတစ်ဦးက ခြံတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။ ။

နန်းကြာမုံက ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင်မှာ ကြားထားပုံရသည်။ ။

ဝေမာလွင်က ပွင့်သွားသောတံခါးဝမှ နေ၍ တိုက်အိမ်ကြီးဆီသို့ဝင်ရာ ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း ကားကိုမောင်းဝင်သွားသည်။ ။

ထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ဆိုသည့်အတိုင်း ထင်းရှူးပင်တွေကို စီစီရီရီလှပစွာတွေ့ရသည်။ ။ ခြံဝင်းအဝနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးမှာ ပေ ၁၀၀ ခန့်အကွာဝေးရှိပြီး တိုက်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် လှပ၍ အရောင်အသွေးမျိုးစုံသော၊ အမျိုးအစားစုံသော ပန်းခင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။ ရကွဗေဒဥယျာဉ်အငယ်စားလေးဟု ပင် ဆိုနိုင်ပေ၏။

တိုက်အိမ်ကြီးကား နန်းကြာမုံပြောသလို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ တီပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ။ ဆောက်ခဲ့သည် မှာ ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ခေတ်မီလှပဆဲဖြစ်ပေသည်။ ။ ဆေးအဝါရောင်သုတ်ထားပြီး ကြွေပြားများ ဖြင့်ပါ အလှဆင်ထားသည်။ ။

တိုက်အိမ်ကြီး၏ အဝ ဆင်ဝင်အောက်တွင် နန်းကြာမုံက ထွက်၍ ကြိုနေ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလျှင် . . .

"မမရှားတို့ လာ . . . ဧည့်ခန်းထဲသွားကြမယ်" ဟု နန်းကြာမုံက လက်ဆွဲ၍ ခေါ်ငင်သည်။ ။

ရှားက . . .

"ခြံဝမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဦးကြီးက ဘာတော်လဲ"

မေးသည်။ ။

"ဖေဖေ . . . ဒီထင်းရှူးမြိုင်ဆောက်ကတည်းက ခေါ်ထားတဲ့ လူယုံတပည့်ပါ။ ဦးသက္ကတဲ ။ သူက မြန်မာလူမျိုးပါ"

ဦးသက္ကမှာ မျက်နှာပေါက်ဆိုးရုံမက မျက်လုံးအကြည့်များက ကျွန်တော်တို့ကို လိုလားဟန်မရှိဟု ကျွန်တော်တွေ့စဉ်ကပင် သုံးသပ်မိခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှားက နန်းကြာမုံကို စုံစမ်းကြည့်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိမ်ဖော်များက မုန့်များ နှင့် ကော်ဖီများ အဆင်သင့်ယူလာချပေးကြသည်။ ။

"ကဲ . . . နားကြပါဦး။ နားပြီးမှ မမရှား မေးချင်တာမေး။ ကြည့်ချင်တာလည်း လိုက်ပြမယ်"

နန်းကြာမုံကဧည့်ခံစကားဆိုသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လူရွယ်တစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ။ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် လူချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ နန်းကြာမုံနှင့် ရုပ်ချင်းတူသည်။ ။ ချောမောသော်လည်း မျက်နှာမှာ အပြုံးမမြင်ရ။

"မောင်လေး . . . လာ၊ ဒီမှာ ထိုင်"

နန်းကြာမုံက သူမဘေးတွင် ခေါ်၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

"မမရှား . . . ဒါနန်းကြာမုံရဲ့ မောင်လေးပေါ့၊ စိုင်းကောင်းစံတဲ့ ၊
နန်းကြာမုံတို့ မှာ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲ"

မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ရှားတို့ က အလိုက်တသင့်ခွန်း
ဆက်စကားများ ပြောကြသော်လည်း စိုင်းကောင်းစံအမူအရာက ညိုညို
ပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ဘာကြောင့်ပါနည်း။

"ကဲ... ကျွန်တော်သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ရှိနေလည်း
ဘာမှ ထူးခြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

စိုင်းကောင်းစံက ပြောပြောဆိုဆို ထသွားသည်။ ။

နန်းကြာမုံက . . .

"သူက ဒီလိုပဲ မမရှားရဲ့ ၊ အပြင်လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးကျဲတယ်။ သူ
ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာတီးပြီးနေတာများ တယ်။ ကိုရဲသီဟ
ကိုလည်း သူက သိပ်ပြီး သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု ပြောသည်။ ။

"ကိုရဲသီဟ ဆုံးသွားတဲ့ စာကြည့်ခန်းကို သွားကြရအောင်"

ရှားက အချိန်မဆွဲဘဲ လုပ်ငန်းစဖို့ ပြင်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . သွားတာပေါ့"

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး နန်းကြာမုံ ဦးဆောင်ရာနောက်သို့
လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ ။ နန်းကြာမုံနှင့်ယှဉ်၍ ရှားက လိုက်သွားပြီး သူတို့
နောက်က ကျွန်တော်။ ကျွန်တော့်နောက်မှာ မှ ဝေမာလွင်။

ရှားက . . .

"မမရှား တစ်ခုတော့မေးချင်တယ်။ နန်းကြာမုံတို့ ဖေဖေက သူ မကွယ်လွန်မီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် နန်းကြာမုံတို့ ကို ခွဲဝေပေးဖို့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တာရှိလဲ"

နန်းကြာမုံကို လှည့်မေးသည် ။

"သိပ်ထူးထူးခြားခြား သေတမ်းစာ ဘာညာ လုပ်ထားခဲ့တာတော့ မရှိပါဘူး။ ဖေဖေ အစောကြီးကတည်းက နန်းကြာမုံတို့ ကို ခေါ်ပြီး မှာ ဖူးတာပဲ ရှိပါတယ်။ သူမရှိတော့ရင် နန်းကြာမုံတို့ မောင်နှမ ညီတူညီမျှ ခွဲဝေယူကြပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတပည့်ကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးသက္ကကိုပါ ဆယ်ပုံတစ်ပုံခွဲပေးပါတဲ့ ။ တကယ်လို့ နန်းကြာမုံတို့ မောင်နှမက အိမ်ထောင်မပြုကြဘဲ မျိုးဆက်ပြတ်သွားရင်တော့ ဦးသက္ကက ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျန်ရစ်တာကို အားလုံးရမှာ ပေါ့"

နန်းကြာမုံ အဖြေ။

"အင်း . . . နန်းကြာမုံ ဖေဖေက ဦးသက္ကကို သံယောဇဉ်ကြီးတာကိုး"

ရှားက ရိုးစင်းစွာ မှတ်ချက်ပြုသော်လည်း နန်းကြာမုံစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ဦးသက္က၏ မျက်နှာကို ပြေး၍ မြင်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကို မလိုလားသော အမူအရာရှိသည့် ဦးသက္က။

နန်းကြာမုံဖေဖေ ဦးစပ်ဟု ဖ၏ မှာ ကြားချက်ကြောင့် ဦးသက္ကလော ဘတက်ပြီးတော့များ . . .။

"ဦးသက္ကက ဖေဖေနိုင်ငံခြားမှာ နေစဉ်ကတည်းက ဖေဖေကို လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ လူယုံကြီးပါ။ ဖေဖေအပေါ်လည်း သိပ်ပြီးသစ္စာရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ နန်းကြာမုံတို့ အပေါ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်"

ငွေကြေးဥစ္စာနှင့်ပတ်သက်လျှင်လူများ

၏

စိတ်ဓာတ်ဖောက်ပြန်ယွင်းမှားတတ်ကြောင်းကို ရိုးသားနုနယ်လှသည့် နန်းကြာမုံ သဘောပေါက်ထားဟန်မတူဟု ကျွန်တော်က တွေးနေမိ၏။

"နန်းကြာမုံရဲ့ မောင်လေး စိုင်းကောင်းစံက ဘာကြောင့် ကိုရဲသီဟ ကို သဘောမကျတာလဲ"

ရှား၏ ထပ်ဆင့်အမေး။

"နန်းကြာမုံကို သူက သိပ်ချစ် သိပ်အားကိုးတာလေ။ ဒါကြောင့် သူ့ အစ်မကို တခြားလူလက်ထဲ မထည့်ချင်တာနေမှာ ပါ"

နန်းကြာမုံအဖြေမှာ နန်းကြာမုံ၏ ဖြူစင်သောနှလုံးသားနှင့် အကောင်းမြင်ဝါဒကို ဖော်ပြနေသည် ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်မိ၏။

နန်းကြာမုံ၏ စကားအရ ဆိုသော် စိုင်းကောင်းစံသည် ရဲသီဟကို မလိုလားကြောင်း ပေါ်လွင်နေပေရာ ကျွန်တော်တို့ နှင့် စကားပြောစဉ်က မျက်နှာမကြည်လင်သော စိုင်းကောင်းစံကိုလည်း လျှော့တွက်၍ မရဟု ယူဆရပေတော့မည်။

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည် ။

အခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး နံရံများကိုမှီ၍ စာအုပ်ဗီရိုကြီးများ က ခန့်ခန့်ထည်ထည်တည်ရှိနေ၏။ ဗီရိုများ ထဲတွင် တန်ဖိုးကြီးမား၍ ရှားပါးသော အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာစာအုပ်များ များစွာရှိနေပြီး တော်ရုံစာကြည့်တိုက်တွင် ပင် မရှိသော စာအုပ်များ ရှိနေသောကြောင့် စာကြည့်တိုက်ကြီးတစ်ခုဟု ပင် ဆိုနိုင်လောက်ပေသည် ။

စာအုပ်ဗီရိုများ အပြင် စာရေးစားပွဲ၊ စာဖတ်ရန် စားပွဲကုလားထိုင်များ လည်း ရှိနေသည် ။

"ကိုရဲသီဟ လဲကျနေတာ ဒီနေရာပဲ မမရှား"

နန်းကြာမုံကနေရာကို ညွှန်ပြသည်။ ။

ပြတင်းနှင့်နီးသော စာဖတ်စားပွဲနှင့် စာအုပ်ဗီရိုများ ၏ ရှေ့၊ စာအုပ် စင်တစ်ခု၏ ကြားဖြစ်သည်။ ။ ကြမ်းပြင်မှာ ကော်ဇောခင်းထားသည်။ ။ စားပွဲပေါ်ရှိမီးအိမ်မှာ လဲကျလျက်ရှိရာ ရဲသီဟကိုတွေ့စဉ်ကအတိုင်း ထားရှိဟန်တူ၏။ စာကြည့်စဉ်ထိုင်သော ကုလားထိုင်မှာ လည်း လဲကျ လျက်ရှိနေသည်။ ။

"နန်းကြာမုံတို့ တွေ့တော့ ဒီအနေအထားအတိုင်းပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"စာကြည့်တိုက်အဝင်တံခါးက ပိတ်ထားလား"

"ဟနေပါတယ်"

"ဒီပြတင်းပေါက်ကရော"

ရှားက စာကြည့်စားပွဲနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ပြတင်းပေါက်ကိုညွှန်ပြ၍ မေးသည်။ ။

"ဖွင့်ထားပါတယ်"

ရှားက ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အလင်းရောင်များ တိုးဝင်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းများပင် စူးစူးရှရှ ထုံအီအီမွှေးရနံ့တစ်ခုကို ရလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသလို ဝေမာလွင်ခမျာလည်း ကိုယ်ကလေးတွန့်သွားကာ ကျွန်တော်တို့ နားသို့ပင် ချဉ်းကပ်လာ၏။ ဝေမာလွင်ကြောက်စိတ်ဝင် လာလေသလားမသိ။ ဝေမာလွင်က နန်းကြာမုံအား . . .

"ဘာနဲ့လဲ"

ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

ရှားက ပြတင်းမှ အပြင်သို့ ကဲကြည့်ရင်း...

"ဒီနွယ်ပင်က အပွင့်တွေပွင့်နေတယ်လေ။ ကြက်သွေးရောင်အပွင့်တွေ၊ အပွင့်ပုံစံက အင်ကြင်းပန်းနဲ့ ဆင်သလိုပဲ။ အဲဒီအပွင့်တွေက မွေးနဲ့တွေပါ"

လှမ်းပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်...

"ဒီအပင်တွေကို နန်းကြာမုံဖေဖေ စိုက်ထားတာလား"

ဟု လှည့်မေးသည်။

"ဟုတ်တယ် မမရှား။ ဒီအိမ်ကြီးဆောက်ပြီးကတည်းက စိုက်ထားတာ။ ဒီနွယ်ပန်းပင်ရော ခြံထဲကသစ်ခွတွေ၊ ရှားပါးပန်းပင်တွေဟာ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးစိုင်းခမ်းလုံပေးထားတာ။ ဦးစိုင်းခမ်းလုံက စိုက်ပျိုးရေးအရမ်းဝါသနာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ပန်းပင်တွေပေါ့။ နာမည်ကြီး ရုက္ခဗေဒပညာရှင်ပဲ။ နိုင်ငံခြားကနေ မျိုးတွေမှာ ပြီး သူက ဒီမှာ ပြန်ပြီး စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးတယ်။ တချို့ကို မျိုးပွားတယ်။ မျိုးစပ်တယ်။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒီခြံကြီးပိုလှနေတာလို့ ဖေဖေက မကြာခဏပြောဖူးတယ်"

နန်းကြာမုံက ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှင်းပြသည်။

"ဦးစိုင်းခမ်းလုံဆိုတာ နန်းကြာမုံမေမေကို နန်းကြာမုံရဲ့ ဖေဖေနဲ့ ပြိုင်လှခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ လူလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရှားက ပြတင်းမှ မြေပြင်ကို ငဲ့ကြည့်နေ၏။

"ဘာတွေလဲ"

ကျွန်တော်က ရှားနားသို့ကပ်သွားကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

"မြေပြင်က မာပြီးပြောင်နေတာ။ ဘာခြေရာမျှ မတွေ့နိုင်ဘူး ကိုကို"

ကျွန်တော်က ပြတင်းမှ အပြင်သို့ကြည့်ရင်း . . .

"ဒီနွယ်ပင်တွေကို ဆွဲပြီးတက်ရင် အပေါ်ထပ်ထိရောက်နိုင်တယ်"

ဟု ဝေဖန်လိုက်သည်။ ။

မှန်ပါသည်။ နွယ်ပင်များက နံရံတွင် ကပ်၍ စိုက်ထားသည် ဖြစ်ရာ လူ၏ လက်မောင်းလုံးခန့်ရှိသော နွယ်များမှာ လိမ်ယှက်လျက်နံရံကိုယှဉ်တက်နေသည်။ စိုက်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပွားများကာ တိုက်၏ ခေါင်းရင်းဘက်တစ်ခြမ်းလုံး နွယ်ပင်က ကွယ်ကာသလိုဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လူသတ်သမားသည် ယင်းနွယ်ပင်ကို အကွယ်အကာယူနိုင်ရုံ မက အပေါ်ထပ်ထိ လွယ်ကူစွာတက်နိုင်ပေသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်"

ဟု ရှားက ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည်။ ။

ထို့နောက် ရှားသည် ရဲသီဟ လဲကျနေခဲ့သောနေရာ၌ ဂရုတစိုက်ထိုင်ချကာ ကော်ဇောပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေပြီး ခဏအကြာတွင် ကော်ဇောပေါ်မှ အမှုန့်တချို့နှင့် အရွက်ခြောက်ကလေးတချို့ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

"ဒါက နွယ်ပင်က အရွက်ခြောက်တွေနဲ့ အပွင့်က ဝတ်မှုန့်တွေပဲ"

ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ။

"လေတိုက်လို့ ပြတင်းကနေ လွင့်ဝဲကျလာတာနေမှာ ပေါ့"

ကျွန်တော်က ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

"လူသတ်သမားရဲ့ ခြေရာတွေ၊ လက်ဗွေရာတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေ ဘာမှ မကျန်ခဲ့တာ အတော်အံ့ဩမိတယ်။ အဲဒါ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်ပဲ။ ဪ... နန်းကြာမုံ"

"ရှင် ... ဘာလဲ မမရှား"

"နန်းကြာမုံရဲ့ ဖေဖေနဲ့ နန်းကြာမုံရဲ့ ဦးလေးဆုံးတုန်းက ဒီလို အချိန်မျိုးပဲလား"

နန်းကြာမုံ တစ်ခဏတာ တွေ့၍ စဉ်းစားကာ ...

"ဟုတ်တယ် ... မမရှား။ ဒီလိုအချိန်၊ အသေအချာပြောရရင် ဒီလပဲ။ မတ်လ၊ နွေရာသီ အပူရှိန်အမြင့်ဆုံးပေါ့။ ဒါကြောင့် ဖေဖေတုန်းကရော၊ ဦးလေးတုန်းကပါ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်အိပ်ရင်း လုပ်ကြံခံရတာ"

ဟု ဖြေသည် ။ ရှားက ခေါင်းညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

"နန်းကြာမုံရဲ့ ဖေဖေတို့ အိပ်ခန်းက ဒီတည့်တည့်အပေါ်ထပ်အခန်းလား"

ထပ်မေးသည် ။

"ဟုတ်တယ် ... မမရှား။ မမရှား ကြည့်ချင်လို့ လား"

ရှားက ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ဒီအခန်းတော့ မမရှားကျေနပ်အောင် ကြည့်ပြီးပါပြီ။ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကို နည်းနည်းကြည့်ချင်တယ်"

*

နန်းကြာမုံ၏ ဖေဖေအိပ်ခန်းမှာ အောက်ထပ်လိုပင် အခန်းကျယ်ဖြစ်ကာ ထင်ရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်ညာတောင်ပံထောင့်ခန်းဖြစ်သည်။ စာကြည့်ခန်း၏ အပေါ်တည့်တည့်ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းနေပြီး ယခင်ကအတိုင်း ထားရှိဟန်တူသဖြင့် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ စာရေးစားပွဲ၊ ထိုင်ခုံနှင့် အဝတ်စီရိုများ ရှိသည်။ ခုတင်ကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို ဘေးချင်းယှဉ်ထားသည်။

"ဖေဖေရှိစဉ်ကအတိုင်းပဲ မမရှား။ ဟိုဘက်ကတော့ ဘုရားခန်းပေါ့"

နန်းကြာမုံက ပြောသည်။

ရှားက အခန်းတွင်း ဝေ့ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို သွား၍ ဖွင့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်သည် နှင့် အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းမှာ လိုပင် မွေးရနံ့တွေဝင်လာသည်။ နွယ်ပင်၏ အကိုင်းဖျားများ၊ အပွင့်များကို တွေ့ရ၏။ အပွင့်များက ကြက်သွေးရောင်ရင့်ရင့်ဖြစ်ကာ အတော်ကလေးလှသည်။

ဝေမာလွင်ကတော့ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ငြိမ်နေ၏။ ဘာမှ မပြော။

"နန်းကြာမုံဖေဖေနဲ့ ဦးလေး အသတ်ခံရတုန်းက ဒီပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . မမရှား"

"ဒီနွယ်ပင်တွေက ခုလိုပဲ ဒီအထိရှိနေတာပဲလား"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားက ဒီနွယ်တွေကို ခုဆွဲပြီး ပြတင်းပေါက်က တက်လာတာဖြစ်မယ်လို့ ရဲတွေက ယူဆခဲ့ကြတယ်"

ရှားက ပြတင်းမှ အပြင်သို့ငေးရင်း ငြိမ်နေသည် ။ တစ်စုံတစ်ခုကို နှက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တွေးနေဟန်ရှိ၏။ ရှားဦးနှောက်များ အလုပ်လုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိ၏။

ခဏကြာမှ ပြန်လှည့်လာကာ . . .

"လူသတ်သမားဆိုတာ သူကျူးလွန်တဲ့ နေရာကို ပြန်လာကြည့်တတ်တယ်။ မမရှားအထင်ပြောရရင် အရင်လိုပဲ အခြေအနေတွေ ဖန်တီးထားပြီးစောင့်ရင် သူပြန်လာမှာ ပဲလို့ ယူဆတယ်"

ခပ်ပြုံးပြုံး ခပ်အေးအေး ပြောသည် ။

"မမရှားက ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲ"

"ဒီည မမရှားတို့ စောင့်ကြည့်ချင်တယ်"

"လူသတ်သမားက လာနိုင်ပါ့မလား"

ဝေမာလွင်က ဝင်မေးသည် ။

"မျှော်လင့်ရတာပဲ။ လူတွေကိုသတ်သွားပေမဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲကနေ ဘာပစ္စည်းမှ ယူမသွားတာ တွေးစရာတစ်ချက်ဖြစ်နေတယ်။ နန်းကြာမုံတို့ မသိပေမဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဒီအခန်းနဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ခုခုရှိလို့ အဲဒါကို လိုချင်တာမျိုး၊ ရှာချင်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်လာနိုင်တယ်လို့ ယူဆတာ"

ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။

"ရှားက ဒီမှာ ညအိပ်စောင့်မှာ လား"

"ဟုတ်တယ် . . . ကိုကို။ ရှားက စောင့်မှာ ။ ကိုကိုစိတ်မပါရင် ဝေမာလွင်တို့ အိမ်မှာ ပြန်အိပ်လေ"

"ဟာ . . . ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ။ ရှားကို စိတ်မချဘူး"

ကျွန်တော့်အဖြေကြောင့် ရှားသာမက ဝေမာလွင်ရော၊ နန်းကြာမုံပါ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ။

"မမရှားက ဘယ်အခန်းမှာ စောင့်မှာ လဲ။ ဒီအခန်းမှာ လား၊ စာကြည့်ခန်းမှာ လား"

နန်းကြာမုံ မေးသည်။ ။

"ဒီအခန်းမှာ စောင့်မယ်"

"ဒါဆို ဒီအခန်းကို နန်းကြာမုံရှင်းပြီး အိပ်ရာတွေ ဘာတွေ ပြင်ပေးထားပါမယ်"

"နန်းကြာမုံ . . . ညီမလေး ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ။ လူသတ်သမားရဲ့ ခြေရာကို မမရှားတွေ့လိုက်ပါပြီ။ စိတ်ချပါ။ သူပြန်လာမှာ ပါ။ ဒီကိုယ်ပျောက်လူသတ်သမား သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကို မမရှားတို့ ရအောင်ဖမ်းပါမယ်။ အဲ . . . နန်းကြာမုံက မမရှားကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ရှမ်းဓားရှည်တစ်လက်တော့ ရှာပေးထားပါ။ ခပ်ထက်ထက်နော်။ ကဲ . . . မမရှားတို့ ဝေမာလွင်တို့ အိမ်ကို ခဏပြန်မယ်။ မမရှား လုပ်စရာရှိသေးတယ်။ ညကျမှ ပြန်လာမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုကိုနဲ့ ဝေမာ သွားကြစို့"

ကျွန်တော်တို့ နန်းကြာမုံတို့ ၏ ထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီးမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ စိုင်းကောင်းစံ၏ မျက်နှာညိုညိုနှင့် ဦးသဏ္ဌ၏ မျက်လုံးစူးစူးတွေကို တွေ့ခဲ့ရပါသေးသည်။ ။

ညဉ့်က နက်သည် ထက် နက်လာ၏။

အပြင်မှ အသံများ ဆိတ်သွားကာ သစ်ရွက်များ လေတိုးသံတရံရဲ့ သာလျှင် လောကကို မင်းမူနေသည် ထင်ရ၏။

ရန်ကုန်သား ကျွန်တော်တို့ အဖို့ သည် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးက အနေတော်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ တောင်ပေါ်မြို့သားများကမူ အအေးပေါ့ကာ အပူဓာတ်ကဲသောကာလ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နန်းကြာမုံ၏ ဖေဖေနှင့် ဦးလေးတို့ သည် ရာသီမှာ ပြတင်းဖွင့်အိပ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

နွယ်ပင်မှ အပွင့်များ ၏ ထုံအီအီအနံ့များက အခန်းတွင်း၌ လှိုင်နေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် နန်းကြာမုံပြင်ပေးထားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေရသော်လည်း တစ်ချိန်က ဦးစပ်ဟု ဖနှင့် ဦးစပ်မိုင်ခတို့ ဆုံးသွားခဲ့ဖူးသော ခုတင်ဖြစ်၍ စိတ်ကမသန့်။ ခြောက်လှန့်နေသည်။ ။

နောက်တစ်ခုကလည်း မမြင်နိုင်သော လူသတ်သမားသည် အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လာနိုင်သည် ဖြစ်၏ သတိကလွတ်၍ မရ။

ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်တွင် ဖြစ်၍ ရှားကမူ စာရေးစားပွဲကို နံရံဘက်သို့ရွှေ့ကာ မီးထွန်း၍ စာဖတ်နေသည်။ ။ သူမ၏ ဘေးတွင် မူ နန်းကြာမုံထံမှ ယူထားသော ရှမ်းဓားရှည်ကြီးကို ထောင်ထားသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် လည်း အိပ်ရာဘေးတွင် သစ်သားပိုင်းတစ်ခုကို ချထားပြီး လှဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

အချိန်က ပို၍ နှောင်းလာသည်။ ။

နွယ်ပင်၏ ပန်းရနံ့များကြောင့်လား မသိ။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းများ
က မှေးငိုက်လာကြသည် ။ ရှားကမူ စာဖတ်ကောင်းဆဲ။

ကျွန်တော် အားတင်းထားသည့်ကြားမှ အိပ်ချင်စိတ်တို့ က မင်းမူ
လာလေရာ မကြာမီတွင် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် ထင်ပါ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နှင့်တွေ့ကာ
ထိုလူ့ဘီလူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းညှစ်နေသည် ကို ကျွန်တော်
ခံနေရ၏။ လည်ပင်းညှစ်ခံရမှုကြောင့် အသက်ရှူကျပ်လာကာ တစ်ကို
ယ်လုံးရှိအကြောများ တုံ့ဆိုင်းလာသလို ခံစားလာရ၏။ အားရှိသမျှ ရုန်း
ကန်လိုက်ရာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည် ။

သို့သော် . . .

အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်တော်လည်ပင်းညှစ်
ခံနေရကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ အခန်းမှာ မီးရောင်မရှိဘဲ မှောင်နေပြီး
အပြင်မှ လရောင်မှုန်မှုန်ဖြင့်သာ ရှိနေသည် ။ လူသတ်သမားသည် ကျွန်
တော့်ကို လက်တစ်ဖက်က လည်ပင်းကိုညှစ်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က
ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင် ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ထားသည်
။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဖျဉ်းခနဲ၊ စစ်ခနဲ၊ စူးခနဲ နာကျင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏
။ အသက်ရှူက ပို၍ ကျပ်လာ၏။

နုတ်မှ အသံကုန်အော်ပါသော်လည်း လည်ပင်းညှစ်ခံထားရသဖြင့်
အသံမှာ တအစ်အစ်သာ ထွက်နေလေသည် ။

လူသတ်သမားသည် ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းညှစ်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ
ဆွဲချနေသည် ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ရှား ဘယ်ရောက်နေပါသနည်း။

ရှားသည် လည်း လူသတ်သမား၏ လက်ချက်ဖြင့် ...

ထိုအချိန်တွင် ...

တဝှစ်တစ် ... တနှစ်နှစ် အသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

တဒုတိယတစ် တထပ်ထပ် အသံများ လည်း ကြားလိုက်ရ၏။

တဘုတ်ဘုတ် တဖျတ်ဖျတ်အသံများ လည်း ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့် လည်ပင်းကိုညှစ်ထားသော လူသတ်သမား၏ လက် ပြေ
လျော့သွားသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို တုပ်နှောင်ရစ်ပတ်ထားသော လူ
သတ်သမား၏ လက် လျော့ကျသွားသည် ။ ကျွန်တော်က အားယူကာ
ထိုလက်များကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည် ။

"ကိုကို ... မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ"

ရှားအသံ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ လူသတ်သမား မရှိတော့ပြီ။

တနှစ်နှစ် တဝှစ်တစ်အသံများ ရပ်သွားသည် ။

ပြီးလျှင် ...

"ချောက်"

မီးခလုပ်ဖွင့်သံ။

တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွားသည် ။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထ
လိုက်သည် ။ ရှားကို ရှမ်းစားရှည်ကြီးကိုင်လျက် ရပ်နေသည် ကို တွေ့ရ
၏။ ကျွန်တော့်ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်မှာ ကား လူသတ်သမား၏ လက်ပြ
တ်များ ။

(၇)

သည် တစ်ခါတော့ တောင်ပေါ်မြို့လေးမှ တကယ်ပြန်ဖြစ်ပါပြီ။ ကား
ဂိတ်သို့ ဝေမာလွင်နှင့်နန်းကြာမုံ လိုက်ပို့သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရှားရယ်"

နန်းကြာမုံက ထိုစကားကိုပင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြောနေရှာ
၏။

"နောက်နှစ် နွေရာသီကျရင် လာလည်ပါနော်"

ဟု လည်း မှာ နေ၏။

ကားထွက်ခဲ့၏။

နန်းကြာမုံနှင့် ဝေမာလွင်က လက်ပြ၍ ကျန်ခဲ့သည် ။ နန်းကြာမုံ၏
မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ငွေ့တွေက နှင်းမှုန်ကလေးများ ပမာ။

ကျွန်တော်က အပြင်ရှုခင်းကို ငေးနေပြီးမှ ရှားဘက်ပြန်လှည့်ကာ . .

"နန်းကြာမုံတို့ အိမ်မှာ အိပ်တဲ့ ညက နေ့လယ်ဘက် ဝေမာလွင်တို့
အိမ်ကိုပြန် လာပြီး ရှားအပြင်ထွက်သွားတာ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ"

ဟု မေးမိ၏။

"ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကိုပါ။ အဲဒီက ရုက္ခဗေဒပညာရှင်တွေနဲ့ သွားတွေ့
တာပါ"

"ဘာအတွက်လဲ"

"တရားခံအကြောင်း လေ့လာဖို့ ပါ"

"သေသေချာချာပြောစမ်းပါ ရှားရယ်"

ရှားက ရယ်သည်။ ။

"ဦးစပ်ဟု ဖရော၊ ဦးစပ်မိုင်ခရော အသတ်ခံရတာ တစ်ဦးတည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း။ ရဲသီဟက အခန်းမတူပေမဲ့ အသတ်ခံရပုံတူပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်သမားဟာ တစ်ဦးတည်းလို့ တွက်လို့ ရတယ်။ နောက်တစ်ချက်က သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အသတ်ခံရတာဟာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားလို့ ၊ ဟုတ်တယ်နော်။ စစ်ချင်းတုန်းကတော့ လူသတ်သမားဟာ နွယ်ပင်တွေကို တွယ်တက်တယ်လို့ ယူဆမိပေမဲ့ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ ပစ္စည်းလည်း မယူဘဲ ဘာကြောင့် လူသတ်ရတာလဲ။ ဦးစပ်ဟု ဖကို မကျေနပ်လို့ သတ်တာဆိုရင် ဦးစပ်မိုင်ခနဲ့ ရဲသီဟကို ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ။ အဖြေမရှိဘူး။ ဒီတော့ Motive က ပျောက်နေတယ်။ ဦးသက္ကဏေရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိုင်းကောင်းစံဆိုတာ ပိုဝေးသေး။ ဒါဖြင့် ခြေရာလက်ရာ လက်ဗွေရာမကျန်တဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူလဲ။ တစ်ခါ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဆေးစာအရ လူသတ်သမားဟာ လည်ပင်းညှစ်တာတို့ ၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိတာတို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ဖျစ်တာ ညှစ်တာတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါက ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ပြောနိုင်တာ။ နောက်တစ်ချက် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေလျော့ကျပြီး ကုန်ဆုံးတဲ့ သဘောရှိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ပဲလား။ တွေးစရာဖြစ်လာတယ်"

"ထင်စရာပဲပေါ့"

"ဒါကြောင့် Motiveလည်း ရှာမရ၊ လက်စခြေစလည်း မပေါ်တဲ့ လူသတ်မှုမှာ လူသတ်သမားဟာမကောင်းဆိုးဝါးပဲလို့ တွေးစရာဖြစ်လာတယ်"

ယ်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တုန်းက ကော်ဇောပေါ်မှာ ကြက်သွေးရောင်ပန်းနဲ့ ဝတ်မှုန်တွေရဲ့ ရွက်ခြောက်အစအနတွေ တွေ့ရတယ်။ လေတိုက်တဲ့ အနေအထားအရ စာကြည့်ခန်းက လေတင်၊ နွယ်ပင်က လေအောက်။ ဒီတော့ လေတိုက်ပြီးဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး လို့ တွက်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့်မှာ သေသူအားလုံးလဲ ကျသေဆုံးတာကလည်း စဉ်းစားရတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ရှားက နွယ်ပင်ကြီးကို သံသယရှိသွားတယ်။"

"ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါကို ကိုကိုမတွေးမိဘူး။"

"နန်းကြာမုံပြောစကားအရ ဒီနွယ်ပင်ကဦးစိုင်းခမ်းလုံကပေးတာ။ ဦးစိုင်းခမ်းလုံကရက္ခဗေဒပညာရှင်။ နိုင်ငံခြားက မျိုးတွေယူပြီး မျိုးစပ်တာလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ၊ တစ်ချိန်က နန်းကြာမုံရဲ့ မေမေကို နန်းကြာမုံရဲ့ ဖေဖေနဲ့ ယှဉ်ပြီး လုခဲဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဆက်စပ်ပြီး တွေးကြည့်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှားက ရက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကိုသွားပြီးစုံစမ်းတော့ ထင်းရှူးမြိုင်ခြံဝင်းက နွယ်ပင်တွေဟာ မြန်မာပြည်ကမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အင်္ဂလန်မှာ ပေါက်တဲ့ နွယ်နှာမောင်းပင်ဆိုတာရယ်၊ အဲဒီနွယ်နှာမောင်းကို ဗီဇပြောင်းလို့ ရတယ်ဆိုတာရယ် သိလာရတယ်။ စိုက်ပျိုးသူတွေက ကြက်သွေးတို့ ၊ ငှက်သွေးတို့ နဲ့ စပ်ပြီး ပျိုးထောင်ပေးလိုက်ရင် သွေးကိုသောက်တဲ့ ဗီဇဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနွယ်နှာမောင်းပင်က ရာသီဥတုအေးတာကိုပဲကြိုက်ပြီး ပူလာတဲ့ ရာသီမှာ ရေကို အာသာငမ်းငမ်းတောင့်တတယ်။ အပွင့်ပွင့်ချိန်မှာ ပေါ့။ ဒီတော့ နွယ်နှာမောင်းတွေက ပူလောင်တဲ့ ဒီလိုရာသီမှာ ရေ၊ သို့မဟုတ် သူ့ရဲ့ ဗီဇပြောင်းလဲမှုအရ သွေးကိုလိုလားလာတယ်။ ဒီမှာ သားကောင်ကို ရှာတာပဲ။ ဦးစပ်ဟု ဖက်စပြီး ဦးစပ်မိုင်ခ၊ ရဲသီဟတို့ ဟာ ပြတင်းကိုဖွင့်အိပ်လေတော့ နွယ်နှာမောင်းတွေက သားကောင်ရှိရာကိုဆန့်ထွက် လာပြီး ရစ်ပတ်ဆွဲချတော့

တာပဲ။ သွေးကို စုပ်ယူတော့တာပဲ"

"ဟိုညက ကိုကိုကံကောင်းလို့ နော်။ ကိုကိုတော့ ဒီတစ်ခါ သွားပြီလို့ ထင်လိုက်တာ"

"ရှား တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို။ ကိုကိုကို သားကောင်အဖြစ် များ ခေါ်သလိုဖြစ်သွားတယ်"

"ရပါတယ်ဗျာ။ ချစ်သူအတွက်ပဲ အသက်ပေးရလည်း တန်ပါတယ်"

"အို . . . ကိုကိုကလည်း မဟုတ်တာ"

ရှားက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ကာ တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ . . .

"ရှားလည်း ကိုကိုကို နွယ်နှာမောင်းတွေဝင် လာပြီး ရစ်ပတ်တာကိုမြင်တော့ ပထမကြောင်ပြီးကြည့်နေမိတာ။ ပြီးမှ ဓားနဲ့ ဝင်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိပိုင်းရတော့တာပဲ"

"ဒါ ဦးစိုင်းခမ်းလုံရဲ့ အကြံပဲပေါ့နော် ရှား"

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒါပေမယ့် ဦးစိုင်းခမ်းလုံလည်း သူ့စိတ် သူ့စေတနာအကျိုးပေးပြီး ကားမှောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတာပဲ။ ကားမှောက်ပြီး ဆုံးရတာမှ ကားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတချို့က ကိုယ်ကိုဖောက်ဝင်ပြီး သပ်လျှိုသလိုဖြစ်ခဲ့ရတာတဲ့ "

"ဝဋ်ဆိုတာ ချက်ချင်းလည်တာပဲနော်"

"ဒါပေါ့ ကိုကိုရယ်။ တရားဥပဒေက အပြစ်မပေးနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ လောကက အပြစ်ပေးတာ ခံရတာပဲပေါ့"

"ခုတော့ထင်းရှူးမြိုင်စံအိမ်ကြီးမကောင်းဆိုးဝါးကျိန်စာကလွတ်မြေ

၁က်သွားခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါကြောင့်လည်း နန်းကြာမုံကရှားကို အရမ်းကျေး
ဇူးတင်တာပေါ့။ ဒီတရားခံကို မမိရင် နောက်ထပ် ဘယ်သူ
သားကောင်ဖြစ်ဦးမလဲမသိဘူး။"

"ကိုကို နောက်နှစ်ကျရင် ဒီတောင်ပေါ်မြို့ကလေးကို လာဦးမလား။
နန်းကြာမုံကဖိတ်လိုက်တာပဲ"

"လာမယ်လေ လာရမှာ ပေါ့။ နောင်နှစ် တောင်ပေါ်မြို့ကလေးဆီကို
လာတဲ့ ခရီးဟာ အပန်းဖြေဖို့ တင် မဟုတ်ဘူး ။ ဟန်းနီးမွန်းပါ ဖြစ်ရမှာ
"

"ကြည့်...အဲဒါတော့ ကိုကိုက ဟိုနွယ်နှာမောင်းတွေလိုပဲ ရှားကို ရစ်
ပတ်ဖို့ ကြံတာပဲ။ အကြံကြီးလွန်းတယ်"

"သိပ်ချစ်တာကိုး ရှားရယ်။ ချစ်လွန်းတော့ အတူနေချင်လှပြီ။ စက္ကန့်
လေးတောင် ခွဲမနေချင်တော့ဘူး။"

ရှားက မျက်စောင်းချိုချိုထိုးလေသည် ။ ပြီးတော့
ကျေနပ်ပြီးဝင်းဝင်းကလေးဖြင့် . . .

"ကိုကိုကတော့လေ၊ စာရေးဆရာလို့ မပြောရဘူး အရမ်းကိုပိုတာပဲ"

နေစိုးသော်